

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

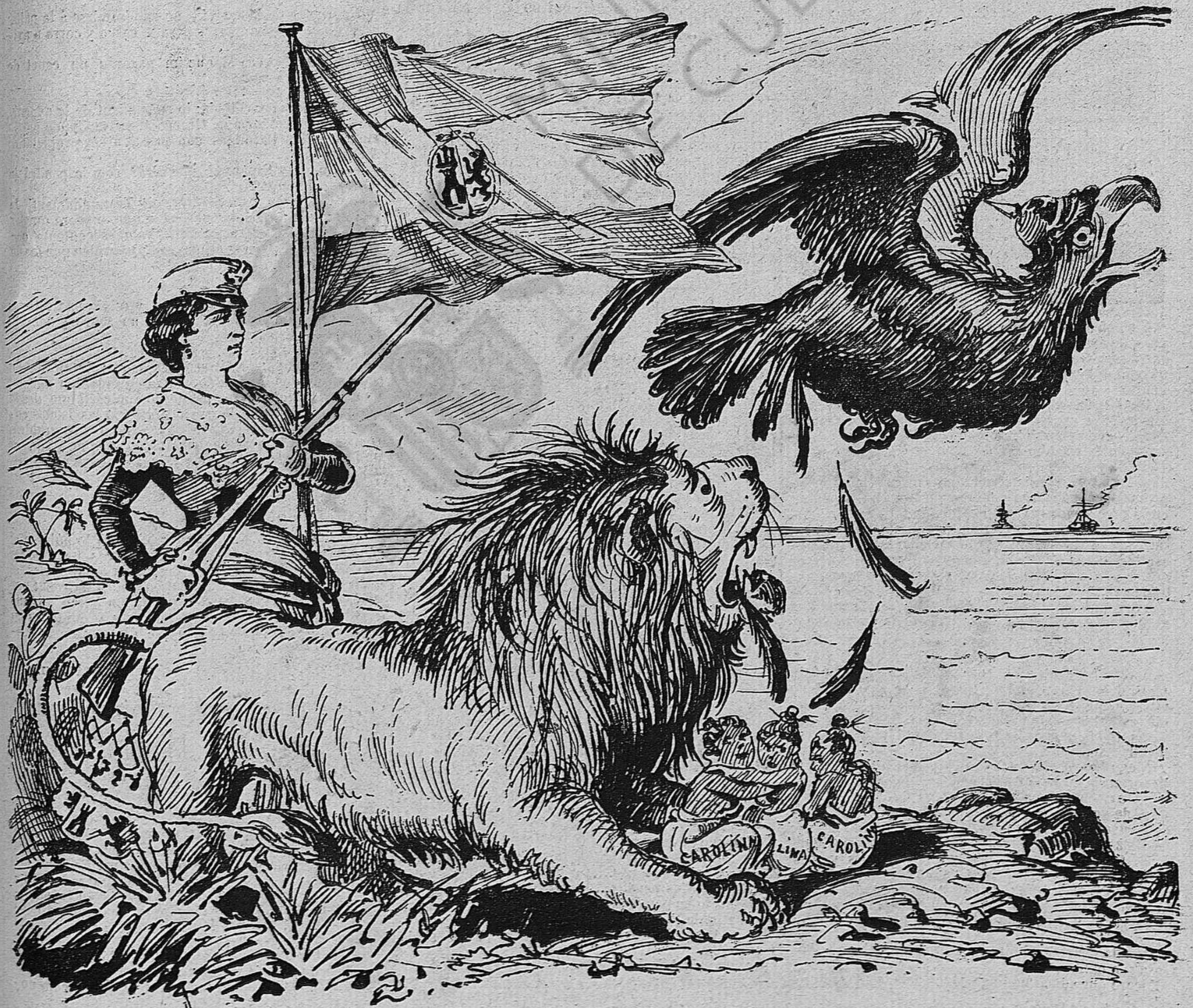
CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba** y
Puerto-Rico 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LA QUESTIÓ DE LAS CAROLINAS.

Lo Lleó després de molt dormir, se desperta á voltas de mal humor.

LO DEBER DE CATALUNYA.

EER ser sempre la primera, la nostra mare Catalunya que envia sos voluntaris al Africa y més tart á Cuba á defensar l' honra y la integritat de la patria espanyola, si vol la sort que 's rompin las hostilitats ab Alemania, déu apressurarse á realisar un nou acte de patriotisme.

Quina forma millor podrà adoptar?

LA CAMPANA DE GRACIA ha concebut una idea. Veu-sela aquí en pocas paraulas.

Que totes las corporacions, centros y entitats, sigan de la classe que 's vulga, obrin una gran suscripció catalana, á la qual pugan concorrehi desde l' opulent capitalista fins al modest operari, destinantse son producte á

LA ADQUISICIÓ DE UNA FRAGATA BLINDADA DE COMBAT.

La fragata adquirida per suscripció catalana se titulará CATALUNYA; serà tripulada per mariners catalans y volará als mars de la Micronesia ó ahont se vulla que puga presentarse un barco alemany, per deixar ben sentat lo nom de la terra.

Vertida la idea, esperém que quan vinga 'l cas sabrán recullirla aquellas corporacions y entitats que tenen més medis y representació que nosaltres per durla á efecte.

Satsifets de haverla exposada, cooperarém ab entusiasmisme á la suscripció pública, sense aspirar á cap més recompensa que á la gloria de que 's donga 'l nom de CAMPANA DE GRACIA á un caró de gros calibre costejat ab los fondos que desde que 's obri la suscripció se recaudin en la administració del nostre períodich.

Tantas son las ganas que tenim de que LA CAMPANA DE GRACIA fassa estragos entre 'ls sócios de 'n Bismarck.

LA REDACCIÓ.

¡VISCA ESPANYA!

EERIT conmovedor que com una descarga eléctrica formidable ha despertat tot d' una á una nació ensopida, tinguda pels estranys com incapás d' emular las glorias antigas de Sagunto y de Numancia y las més modernas de Bailén, Girona y Zaragoza.

Y en efecte ¿qui es capás de imaginar lo fons d' energia y de amor patri que fermenta en l' ánima de la rassa espanyola quan se tracta com are, no de una vil qüestió d' interessos, sinó de una sagrada qüestió d' honra?

Dividits fins al atomisme per la brega politica de tots los dias; cansats fins á la inapetencia de las invertebradas corruptelas electorals; perduda la fé y l' esperansa en l' establiment de una administració justa, honrada y beneficosa; tancats los ulls á un porvenir de llibertat y de justicia; decayguts fisica y moralment; presa del cólera morbo y de l' epidemia conservadora, en lo precis moment en que més morts semblavam, revivim y 'ns alsém vigorosos é intrépits dispuestos á jugarnos la vida y á llessar la hisenda, avants de consentir que una sola roca, que un sol gra de sorra de nostre patrimoni arribi á ser usurpat per mans estrangeras.

Avuy, gracias al imperi de Alemania tenim un ideal grandios y salvador: ¡la integritat de la patria espanyola!

Europa 'ns contempla assombrada y 'ns aplaudeix plena d' entusiasmisme. Entusiasmisme qu' es després de tot un digne tribut pagat al poble viril, que sense medir sas forsas planta cara al colós que prevalgut de las sévas, tracta de injuriarlo, arrebatantli una part de sa legitima soberania.

Ningú ha calculat en la ocasió present l' entitat y la importancia de las forsas enemigas; ningú ha tingut en compte que se 'ns posava davant per davant una nació mimada de la fortuna, mónstruo de improvisada grandesa engendrat per las victorias de Sadowa, de Sedan, de Metz y de Paris, perdona-vidas de la moderna Europa, temut y tremolat per pobles més forts y més importants que 'l nostre. Ningú s' ha recordat de contar que Alemania té tres soldats per cada un dels nostres, com si tothom tingués conciencia de que cada un dels nostres, quan perilla l' honra de la patria, val per tres d' ells.

¡Quanta diferencia entre l' usurpador y 'l que defensa son patrimoni!

Encare que aquell no tinga conciencia, sent sempre

dintre d' ell mateix un roséch que debilita sas forsas per grans que sigan; l' altre pel contrari, si es débil, se converteix en alleta. La rahó y la justicia de la causa que defensa multiplicant sas forsas, y per grans que hajan de ser sos sacrificis los accepta de bon grat y acaba per triunfar, porque jura no desdir y no desdiu, costi lo que costi.

Si 's tractava de aumentar nostres dominis per medi de la conquista, la forsa del sentiment moral que guardém encare 'ns faria mirar ab horror semblant propósit. Si 's tractava de ventilar diferencias personals ó rivalitats entre dos soberans, deixariam tranquilament qu' ells mateixos per si sols las ventilessen.... Pero 's tracta de l' honra de la nació y no podem respondre á semblant injuria, més que ab un sol impuls, la desesperació del patriotisme.

Jamay podrà gent estranya

tacar d' Espanya 'l bon nom.

Primer s' enfonzi l' Espanya

primer que mori tothom.

Aixis cantava l' immortal Clavé: aixis es com sent lo nostre poble.

L' actitud resolta del poble espanyol, las admirables manifestacions de Madrid, Barcelona, Valencia, Avila, Ferrol y en general de totas las ciutats de la península; la simpatia de tota la premsa europea; y tal vegada 'l recort de qu' Espanya ha sigut l' escull hont han naufragat grandesas que com la de Napoleon I semblavan invencibles, ha donat per resultat l' arrosament de Alemania, ó á lo menos s' endevina una retirada en las últimas notas cambiadas ab lo nostre govern.

Ha cessat ja 'l llenguatge altiu é imperios del principi per donar lloch á las protestas de amistad y fins al mimo. Se tracta d' explicacions, de negociacions y de inteligencias. Pero hem de dir tots la veritat: Cánovas temps endarrera no tenia fé en lo poble espanyol, y avuy es lo poble espanyol qui no té fé ab en Cánovas.

Importa per lo tant, permaneceix arma al bras, preparats per totas las contingencias aixis, contra 'ls que podrian tractar de guanyar temps á copia de romanos, com contra 'ls governs débils y descreguts que no sapiguessen mantenirse á la altura á que en un moment s' ha colocat lo poble espanyol.

Ferms y decidits, pero no provocadors; resolts al sacrifici, pero també contents ab evitarlo si l' honra de la nació ha de sortir immaculada del conflicte, no tinguém en lo nostre cap més que una idea: la integritat de la patria; no tinguém en lo nostre cor més que un sentiment, l' honor de defensarla contra tots y contra tot; no tinguém finalment en nostres llabis més que un sol crit:

Lo crit de ¡Visca Espanya!

P. K.

LO DE LAS CAROLINAS.

SEGONS diuen, la cosa va comensar d' aquesta manera:

Figurémnos que som á Berlin, en lo palau del emperador: davant de 'n Guillermo, que reposa tot arronsat en una gran cadira, hi ha en Bismarck, acariciantse 'l seu célebre bigoti de raspall.

—Y donchs—diu l' emperador,—vos creyéu de bona fé que tenim necessitat d' aixamplarnos?

—Per forsa. Si no doném sortida á la quitxalla alemana, dintre poch temps no tindrem altre remey que menjarnos los uns als altres. Creyéume: busquem colonias.

—Pero ¿no 'n tenim encara cap?

—No més que una: aquella que hi ha á la vora del Rin, la ciutat del aygua de Colonia....

—¡Qué sou plagal.... Vejam, pues; convinc en que es necessari tenir colonias.... pero ¿d' hont las treurém?

—¡Oh! Aixó deixéuho per mi. Ja veuréu; vinga 'l mapa, y busquem islas.—

L' emperador y 'l seu canceller comensaren á examinar la carta d' Europa.

—¡Miréu!—deya en Guillermo.—¡Aquí hi ha una isla, Córcega.... aquí un' altra, Cerdenya.... aquí Sicilia.... aquí....

—Ep, poch á poch. Tot aixó mirémho y deixémho estar.

—¿Per qué?

—Perque ja té amo.

—Y lo demés que trobarem ¿qué no 'n tindrà?

—Si; pero hi ha amos.... y amos; hi ha forts y débils, hi ha grans y petits.... ¿m' entenéu?

Plegant lo mapa d' Europa, en Bismarck estengué sobre la taula 'l de la Oceania.

—¡La Australia!—saltá l' emperador, adonantse de la gran isla.

—¡Naranjas! Es del inglés.

—¡Sumatra? ¿Java?

—Tampoch: están massa ben guardadas.
—¿Filipinas?
—¡Psè! Pero no; per ara... no 'ns precipitém.
—Vaja, donchs: busquéu vos, que teniu més bona vista.

—En efecte ¿veyéu? Ja tinch lo que 'ns convé.
—¿Ou' es aixó?

—L' arxipiélago de las Carolinas?
—Bè, y aquestas ¿no tenen amo?

—Si.... pero.... ¿sabéu?
Y aquí 'l príncep de Bismarck va fer un significatiu gesto de dits, que un parroquiá del Ninot hauria entés perfectament.

Pochs dias després, á las dotze de la nit, perque no ho vejés ningú, sortian de Dantzick dos barcos de guerra alemanys.

Lo comandant de la expedició portava instruccions precisas del canceller.

—Aneu á las Carolinas, preneu vistas com qui no fa res, miréu quina es la isla que fa més per casa, desembarquéu quan tothom estigui distret y 'n preneu possessió en nom d' Alemania, y si algú 'us diu alguna cosa, responguéu que en Bismarck ho ha manat.—

Lo programa de la funció va cumplirse al péu de la lletra, y á son degut temps lo canceller rebé 'l següent parte del jefe de la expedició alemana:

«Triunfo complet: no queda res per fer. Hi arribat aquí, després d' una travessia magnífica. Com en aquestas islas, pel seu carácter pacífich, no hi ha tropa ni se 'n necessita, hi desembarcat sense cap resistencia, entre l' admiració dels senzills habitants de la costa, que 's figuravan qu' eram una companyia de cómichs. Sense dilshi perquè, hi plantat una bandera en l' arena de la platja y llestos. Crech que, segons va dirme vosté, desde aquest moment las islas Carolinas son una colonia alemana.»

Lo príncep de Bismarck, no va dormir-se á la palla. Al rebre 'l telégrama, 's posa 'l casco y corra á avisar al emperador.

—¡Aleluya! Avuy si que 'm pagaréu un canet de cervesa de la bona.

—¿Y aixó?

—Ja tenim una colonia: lo comandant de la expedició que vam enviar á la Oceania, m' acaba de participar que las Carolinas han passat á ser propietat d' Alemania.

—Pero.... ¿y Espanya? ¿qué diré? ¿cómo la pendrá la nostra.... habilitat?

—¡Cóm voléu que la prengui! Tranquilament. Ja veuréu: vaig á redactar una nota que 'ns farà quedar bè ab tothom y deixaré á Espanya més contenta que unas Pasquas. ¡Pobres espanyols! ¡Qué voléu que fassin sino callar y fe 'ls ulls grossos!—

Lo príncep arriba á casa seva y escriu una estona: després plega la carta, la fica en un sobre y demunt hi posa:—A Espanya.

La carta diu aixis:

«Sra. Espanya:—Molt senyora meva: En proba del gran afecte que li professo y de la entranyable amistad que 'ns uneix, tinch lo gust de comunicarli que desde la fetxa quedan baix la mèva protecció las isletas conegudas ab lo nom de Carolinas. Suposo que agrahirá, com es natural, la mèva generositat, y que aixó serà un llas que estrenyerá més y més las nostras relaciones.—Sempre seu, Bismarck.»

Contestació d' Espanya:

«Sr. Canceller: En aquesta terra, quan lo públich s' adona de que un escura-butxacas ha pres un rellotje, li fa restituir la prenda y 'l despedeix á bofetadas. Y quan la nació sab que un escura-colonias ha robat un' isla, envia immediatament cap allà un barco ab uns quants soldats que treuen als lladres á puntadas de péu.—Aixó es tot quant tinch que dir á Alemania.—May seva, Espanya.»

FANTÁSTICE.

BRANSA es la primera nació de Europa qu' en l' ocasió present ha mostrat més grans simpatias per Espanya.

Per aixó en lo pendó que LA CAMPANA DE GRACIA ostentá en la manifestació del dijous, una cinta ab los colors francesos estava entrellassada ab los colors nacionals.

Y ademés en los dos costats del pendó hi figuravan los colors de Italia y Portugal.

¡Ah, si la rassa llatina estigués tant unida com no—

saltes voldriam! No hi hauria, no, ningú que s'atrevis a signarla.

Los alemanys son los primers que van fer coneixre a Europa 'l nostre teatro y en especial a Calderon de la Barca.

De manera qu'ells ja coneixen *El Alcalde de Zalamea*.

«Primer l' honra que la vida.»
Aixis som tots los espanyols.

No 'ns refiem de las paraulas dolsas de 'n Bismarck, no fem cas de sas protestas de amiatat.

Fentnos protestas per l' istil y dirigintnos també paraulas dolsas va entrar a Espanya l' any 8 Napoleon I, apoderantse de las principals plassas fortas de la Peninsula.

Veritat es que després va sortirne ab las mans al cap y que pel mateix istil ne sortirian los alemanys.

Pero no olvidem aquell ditxo: «qui pega primer, pega dos cops.»

Los alemanys tenen un gran general: lo general Moltke.

Pero vaja, que nosaltres tenim un general que val més que aquest.

—Lo general Martinez Campos?
—Fugin de aqui: nosaltres tenim lo general *No importa*.

Notable es la carta ab que 'l general Salamanca renuncia a la gran creu del 'Aguila Roja que va concedirli 'l Cospis, a son pas per Valencia.

Després de consignar que va acceptarla per creure que representava 'l testimoni de l' amiatat de una gran potencia a Espanya, afegeix:

«Lo fet realiat per l' esquadra alemana en las Carolinas, faltant als principis més rudimentaris de amiatat y dret internacional, treu a la indicada condecoració l' única rahò que 'm permetia usarla sense desdoro y per tal motiu la retorno a V. A. *proposantme omplir l' espay que deixa sobre mon pit ab una altra guanyada combatent contra Alemania*, si 'l govern, com jo desitjo, utilisa mos serveys.»

¡Bravo, general! Si 'l tingués aqui li donava una abraçada.

Al oficial qu' en la manifestació de Madrid va pronunciar un discurs patriòtic las autoritats van durlo a las presons militars.

Lo mateix haurian fet, si haguessen pogut, llavors de la invasió francesa, ab en Daoiz y en Velarde.
Y no obstant lo poble 'ls hi ha aixecat estátuas.

Lo govern va estar vacilant molt temps avants de concedir permis perque se celebressin manifestacions en favor de la integritat d' Espanya.

Lo poble espanyol, en Bismarck y en Cánovas forman un triangul equilátero: de un ángul al altre hi ha la mateixa, mateixa distancia.

Al principi 's deya que Alemania havia enarbolat la seva bandera en las Carolinas.

Pero quan s' han vist las bonas y las malas surten ab que no hi hagut res de aixó, sino tot lo mes ganas d' enarbolarla.

Siga lo que 's vulga, es necessari que una forta expedició se 'n vaja a aquellas islas, y si hi troba la bandera treurela y si hi troba als alemanys treure 'ls.

Que sápija tothom que a casa nostra no volém forasters dels que aprofitan qualsevol descuit per ficarse una isla a la butxaca.

En tot aixó qui 'm fá més por no son pás los alemanys; qui 'm fá por de debó es en Cánovas.

Si 's tractés de perseguir a la premsa ó d' empaytar estudiants indefensos, seria brau, intrèpit, incansable.

Pero 's tracta de deixar en bon lloch lo nom d' Espanya, y temo que 's confeccioni un pastel que 'ns ha de deixar per molt temps mal gust a la boca.

Diu un telégrama que no acceptará de cap manera un arbitratje. Ab aixó fá bé, perque lo que 's nostre y ha sigut sempre nostre ni 's discuteix, ni 's posa en dubte.

Pero en cambi procurará contentar a la Alemania deixantli establir algunas factorias y dipòsits de carbó y ab aixó fá mal, perque en Bismarck es d' aquells que si l' hi donan la punta del dit, se pren tot lo brás.

Nada: si Alemania vol una isla, que se la fassa.

Ván pendre part en la manifestació de Madrid numerosos jefes y oficials del nostre exercit.

Y com si haguessen comés un crim, lo govern ha ordenat la clausura del Circol del Exèrcit y de la Armada.

Item més: tots los periòdichs sense distinció de partits van fer vibrar la corda del patriotisme.

Y 'l govern de una sola embestida va denunciar *El Progreso*, *El Motin*, *Los dominicales del libre pensamiento*, *La bandera social*, *El Porvenir* y *La Piqueta*.

Aixis es com s' excita l' amor patri.
¿Surt una flamarada de patriotisme? Donchs apa, una bona galleda d' aygua... Es a dir, d' aygua no, de bilis conservadora.

Opinió dels principals periòdichs de Europa sobre la ocupació de las Carolinas pels alemanys.

Lo *Standard* de Londres considera 'l fet de la ocupació com a contrari als principis rudimentaris del dret internacional y 's nega a creure que un home com en Bismarck haja pogut autorisarho.

La *Liberté* de Paris diu qu' es un acte de pirateria ab que Alemania tracta de desafiar a Europa.

Le *Pays* califica 'l fet de expoliació; Lo *Temps* de usurpació y 'l *Soir* de triunfo de la forsa bruta.

Lo *Morning Post* considera legitima la indignació dels espanyols.

La *Patrie* parla de la brutalitat de la política alemana.

La *Pall Mall Gazette* diu que Alemania está abusant del seu poder.

Lo *Siècle* refresca ab en Bismarck la memoria de Napoleon I, *La France* y el *Pays* animan a Espanya a sostenir los seus drets contra Alemania, encare que siga per la forsa y la *Independencia belga* apoya sense vacilació la causa de Espanya.

De manera que siñessim mal, sempre resultaria que anavam en molt bona companyia.

Com veuran nostres lectors suprimim la secció de *Cartas de fora* per ocuparnos exclusivament de la qüestió de las Carolinas.—Lo dissapte vinent será un altre dia.

LOS BONS COMPANYS ALEMANYS.

(HISTORIA QUE, AB SEGONS FINS, SURT ESCRITA EN REDOLINS).

Espanya felis vivia,
menjant de lo que tenia.
Pobra quieta y retirada,
estava casi olvidada.

Si bé no tenia amichs,
tampoch tenia enemichs.
Lo qual, pel qu' está tronat,
no pot ser més ben pensat.

Pero un dia algú d' aqui
va cansarse d' está així.
Y comensá nits y dias
a buscarse companyias.

Lo país deya:—¿Una aliansa?
Si per cas ha de se ab Fransa.
Mes ¡ay! lo país cridava
y ningú se l' escoltava.

Y a pesar dels seus afanys,
van triufar los alemanys.
Y 'l lleó, trist y abatut,
va haver de menjar *xucrut*.

—¡Ara sí que ho tindrem bé!—
deyan uns quants que jo se.
—¡Amichs de 'n Bismarck, es clái!

¡ves qui 'ns gosará tocar!
¡Nada, probém als tudescos
que som agrahts... y frescos.—
Per comensar bé l' empresa,
tothom bevia cervesa.

Per més que fos lleig y extrany,
preniam tot lo alemany.
Los generals, tot fent ascos,
varen adoptá 'ls seus cascos.

Y a la punta ¡vatia 'l món!
hi van colocal 'l llorón.
Lo von Bismarck, entretant,
nos anava ensiburnant.

Com qui no fa res, lo mano
nos va da un traje d' hulano.
Y enviava aquí, ab segons fins,
al seu colosal Kronprinz.

Y prometia ab freqüencia
fernos aviat gran potencia.
Y, en fi, espanyols y alemanys
eram d' alló més companys.

En Bismarck cada corrèu
escribia:—¿Cóm anéu?
Y d' aqui deyam:—Marxant;
per ara tot va endavant.—

Ell:—Si us falta alguna cosa,
manéu; Espanya disposa.—
Nosaltres:—Mil gracias, von;
¡sou l' home més gran del món!—

Aixis nos acariciavam
y 'l temps tots tranquils passavam.
Quan de cop ¡furias divinas!
nos prenen las Carolinas.

—¿Qui las ha presas? ¿qui ha estat?
—¿Qui ha de ser! Lo nostre aliat.
Lo govern, naturalment,
casi pert l' enteniment.

En mitj d' aquest trance amarch,
escriu al company Bismarck.
En Bismarck me li contesta
que Espanya ja está ben llesta.

Los caps-padres governants
se troban lligats de mans.

Pero 'ls que no son caps-padres
s' aixecan y cridan:—¡Lladres!—
Lo govern, ab gran prudencia,
recomana la paciencia.

Y 's passan dias y dias
ab notas y ximplerías.

Se fan manifestacions
ab banderas y pendons.

Lo govern, sempre prudent,
va contenint a la gent.

Y en Bismarck, ab tot cinisme,
parla del companyerisme.

¡Lector! ¡de companys aixis
no 'n deixis entrá al teu pis!

C. GUMÁ.

Un telégrama que quan s' ha sigut a Berlin l' actitut del poble espanyol s' ha produhit gran excitació en todas las cerveserías.

¡Valent poble que va a omplirse d' entusiasme patriòtic a copia de cervesa!

¡Quina borratxera més trista dona la cervesa!

—Jo 'm quedo las Carolinas: are discutim.
Tal es la teoria de Alemania.

No obstant, al que s' apodera de un rellotje, la justicia fa deixarli.

Unicament després que 'l tenen engaviat se discuteix la jugada.

Teoria alemana:

«Tothom té dret de apoderarse de una cosa que no estiga ocupada.»

Conseqüencia.

Arriban a una casa, troban un sobre-todo penjat en una perxa, lo agafan y se l' enduhen.

Y si l' amo de la prenda reclama, li diuhen:

—Oh, fill mèu: vosté no hi era a dintre.

Un' altra teoria de 'n Bismarck:

«Allá ahont hi haja comers alemany, l' imperi té 'l deber d' establirhi 'l seu protectorat.»

Manera de evitar que s' estableixin protectorats que consisteixen en quedar-se las cosas:

Allá ahont s' obra una botiga, un establiment, una casa de comers alemana, se crida al dueny y se li diu:

—Dintre del plasso de 24 horas tanca las portas y toca pipa. No fos cas que per culpa de vosté en Bismarck tractés de protejirnos.

Los generals del exercit s' hant tret lo casco que duyan al cap.

Molt ben fet. Per alsarse de *cascos* no 's necessita per res aquesta prenda prussiana.

Sembla que l' esquadra alemana avants de dirigir-se a las Carolinas, va deixarse caure sobre una isla japonesa... y va *protegir-la*.

Res: una oliveta, per fer boca.

Menjant ve la gana; ¡pero menjant venen també las indigestions.

—¿Ahont son las islas Carolinas?

—Al mar Pacific.

—¿Vol dir? Jo 'm creya qu' eran al mar *guerrero*.

—També vosté té rahò; pero aixó no depen de nosaltres; depen dels prussians.

Diu en Bismarck:

—Alemania té una necessitat imprescindible de colonias.... Per aixó s' apodera de las islas Carolinas.»

Traducció a la vida real:

—«Sr. Girona, miri que jo tinch una necessitat imprescindible de la seva fortuna.... Con qué ojo.

Un vehí mèu molt formal, aquesta nit ha sentit soroll a casa seva, y s' ha precipitat al balcó cridant:

—¡Alemanys!... ¡Alemanys!...

En aquest temps, vaja, tothom está preocupat ab lo ditxós assumpto de las Carolinas.

Es opinió general qu' en la guerra entre Fransa y Alemania aquesta va guanyar per una sola rahò:

Perque sabia més de matemáticas que la Fransa.

Los espanyols, si vostés volen, no serém sábis; pero quan nos fiquém una cosa al cap...

¿No venhen? Nos hem proposat que Alemania donés una proba de que sab molt de geometria y ho havém lograt.

* *

¿Qué no han vist de quina manera 'l Sr. Bismarck s' ha escorregut per la tangent?

Escena en la Rambla:

Un granuja rós y xato, de cara alemana, tracta de fer saltar lo rellotje de un senyor. Aquest se 'n adona y crida lladres.

Lo públich s' aglomera, compareix algunt agent de l' autoritat, y mentres ressonan alguns crits de «matéu!» 'l granuja ab molta serenitat exclama:

—Senyors, vostés s' equivocan; jo aquest rellotje no volia pás robarlo.

—Qué diu que no volia robarme 'l—exclama 'l senyor—y me 'l tenia ja tret de la butxaca.

—No senyor, no volia robarli; volia protegirli.

Los católichs francesos han publicat un manifest en lo qual declaran que la llibertat está en contradicció ab lo catolicisme.

Per altre part, diuhen de Roma que 'l Papa está á punt de declarar que 'l catolicisme es compatible ab la llibertat.

Fassinme 'l favor de lligar aquestas dugas moscas per la qua.

Si 's rómpan las hostilitats entre Alemania y Espanya hauriam de llansans' hi á tall de toro... sense medir las conseqüencias.

No tant per las Carolinas en si, com per lo que podria venir després.

Perque si avuy nos deixavam pendre 'l mocador, demá 'ns pendrian la camisa.

Diu qu' en Bismarck afluixa perque ha tingut un somni.

Las Carolinas, que son 500 islas, ván apareixeseli en forma de 500 donas.

Y quan ell anava á estendre 'ls brassos per abraçarlas á totes, vá sortirli la seva dida que l' hi digué:

—Alto noy, no t' emboliquis ab fandillas... Mira que 'n sortirás descalbrat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Sis-te-ma.—Laura.*
2. ANAGRAMA.—*Ramira—Armari.*
3. ROMBO.—

C
G O T
G O R R A
C O R N E L I
T R E N A
A L A
I

4. TRENCA-CLOSCAS.—*De la terra al sol.*
5. GEROGLIFICH.—*Per teulas las teuladas.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Marcelino Bou, Un Pajés, J. Moret, J. M. Bernis, Tres cegos que hi venhen, C. A. Bulto, Vinora Social, y J. Brú; n' han endevinadas 4 A. Rodella, J. Staramsa y Un de l' olla; 3 Pau, Piu y Peu y T. Romansos; 2 Un Microbi y 1 no més Tururut Dotz' horas.

XARADA.

Si per *prima* una vegada has sentit á en Castelar, tant com l' has sentit parlar déus havé exclamat.—M' agrada. Si endavinas ma xarada un vas de *tersa* aquí 's guanya; pero si 'l cap *dos* enganya te fico al *prima* invertit per no trobar desseguit mon *total* qu' es lloch d' Espanya.

JENANI.

ANAGRAMA.

Es la *Tot* tant barruera que no més fá disbarats; ahir tot rentant los plats trencá 'l *tot* y la sopera.

BETAS Y FILS.

TRENCA-CLOSCAS.

SI NO TE NOM.

Combinar aquestas lletras de manera que surti 'l nom de un carrer de Barcelona.

Y ERA BO.

CONVERSA.

—La Socós me digué que la Mercé Rabal se tornava boja.
—Y aixó.
—Res, lo seu promés l' ha despreciada...
—¿En Casimiro?
—No; en... Búscaho que ja t' hi dit son nom, lo de la vila de qu' es fill y 'l carrer y número hont viu aquí á Barcelona. ¿Vols encare més explicacions?

J. P. DE VIDRERAS.

GEROGLIFICH.

KIK
min
AA
V
AAA

JOANET VALLS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. P. Arenys de Mar, Cabo Furriel, C. A. Bulto, Ll. M. y B., Manelet, Setmesó del Tivoli, W. Katter, J. Font, Un de la Vall

de Aran, J. de levita, y Sebastia de Nava: Lo que 'ns envian aquesta setmana no 'ns serveix.

Ciutadans L. G. y Pajol, Arednabal, J. M. Bernis, J. Staramsa, D. Pepe C, Tres cegos que hi venhen, J. Moret, L. Carabassó, Marcelino Bou, Antonino, J. Abriol, Augusto Boix, Asnerolf Alknsa, Un de l' olla, A. Bofarull y P., Carreras d' Arenys, Pepet de Arbucias, Un coléich, A. Rodella, E. Burgay, A. Boix Zorrillista, Assessina Barbas, Xich per Bisbe, Mal de cap-cap, Ventureta de Reus, Milla, Microbi Mort, Un Fumigat, Noy de la Dida, Menut y Panxut, J. P. de Vidreras, Manelet, Un coléich, y Un Ferraneista: *Insertaréu alguna cosa de lo que 'ns remetén.*

Ciudadá Pepito: La poesia resulta molt fluixa de forma y de concepte.—M. B.: La poesia es més propia pels Jochs Florals que pel nostre periódich; pero no li assegurém que li dongan premi.—Roch de Roch: La primera poesia es fluixeta; la segona está miller.—Cantor del Bogatell: La poesia es desigual; lo final hauria de animarse.—M. M. y M.: En l' article hi ha algunas condicions; sols hi falta una mica de maticia.—Ll. Milla: La idea de la poesia es molt gastada.—A. Martí y J.: No recordém haver rebut la carta que 'ns indica.—J. Planas: Está molt equivocad si 's créu que tenim passió personal per ningú y menos per vosté. En la poesia que 'ns remet fa rimar *casa* y *massa* y aixó no es rima: lo conjunt está un xich millor que los anteriors.—Practicant: aprofitarem lo que 'ns conta.—Cristófol Crispin: La poesia es fluixeta.—J. R. E.: Gracies per l' envió que 'ns fa.—Guillat Chunga: Hem publicat l' anecdota.—Ciutadans A. A. (Barcelona), J. B. V. (Balsareny), A. A. (Blanes), Arcalde constitucional (Arbos), A. S. (Argentina), J. P. y S. (Mora la Nueva) y P. P. (Santa Perpétua): Llegeixin l' última batallada y sabrán perque avuy no podem ocuparnos de lo que 'ns manifestan.

ÚLTIMA HORA

LA MANIFESTACIÓ DEL DIJOUS

Vá ser imponent. Més de cent banderas y estandarts y més de cent mil homes ván recorre 'l curs ocupat per una multitud inmensa. La major part dels balcons estavan empavesats; las botigas tancadas; l' entusiasme vessava per tot arreu.

Lo pas de la manifestació durá tres horas. La multitud féu enarbolar banderas nacionals en la casa de la Ciutat y en la Diputació Provincial, vencent la resistencia que per motius de prudencia oposavan aquellas corporacions.

S' enviaren telégramas als poders de l' Estat expresant los sentiments dels barcelonins que no son altres que sacrificarho tot, tot enterament en aras de la integritat de la patria espanyola.

¡Visca la patriota Barcelona!

CURACIÓ SEGURA

DEL

CÓLERA

PEL

Dr. TUNISI

Un folleto de 32 páginas
Preu 4 rs.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ACTUALITATS.

LA SOGRA:—¡Vaya un modo de tractarme la Carolina! ¿Qué 's pensa que som á Alemania? Aquí som espanyols, y á la méva Carolina no la maltracta ningú.

—Mosso, cerveza.
—¿Que la vol alemana?
—Fugi de aquí... Jo no prenh porquerias.